

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra J.L.A. Kolderup-Rosenvinge

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 2r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b259-txt-shoot-id543dfe7d-fbbd-426e-8ab7-8fcc7448088f.pdf> (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Men nu Dem selv, kjere Hr Conf., wie gehts Ihnen? Gaaer De noget? Pas endelig paa det; thi tag Dem, eller men tag Dem dog ogsaa iagt for at gaae istaae, hvilket jo kan skee ved ikke at gaae men ogsaa ved at gaae for langt baade i bogstavelig og overført Forstand. Jeg, som baade i den ene og den anden Forstand, gaaer meget, kjender intet Forførdeligere end at gaae istaae. Est quodam prodire tenus, si non datur ultra – og vist er det, at Ultra gives der ikke i at gaae, naar man er gaaet istaae. Jeg gaaer derfor aldrig saa langt – est quodam prodire tenus; længere gaaer jeg ikke, jeg aner Grændsen, jeg gyser – og gaaer saa videre, det vil sige, jeg gaaer tilbage men gaaer dog forsaavidt videre som jeg holder mig i Bevægelsen. At gaae istaae! Der er i en vis Forstand noget indbydende og fristende ved denne Tanke, især til at dvæle ved: at gaae istaae, hvad det vil sige. Herculanium, Pompeii, Stabiæ, gik istaae og flere Andre. For hele den øst-asiatiske Udvikling er det det Karakteri[sti]ske (i Modsætning til den europæiske, hvor det Ene gaaer under og et Nyt udvikler sig af dettes Undergang): at gaae istaae. China fE er gaaet istaae – hvilken heel verdenshistorisk Betragtning ligger ikke alene heri! At gaae istaae! Hvor mangt et Menneske er der ikke, om hvem det gjælder, at der er et ganske bestemt, oftest et lidende, Indtryk, paa hvilket han gik istaae, i hvilket han saa at sige, løb sig fast: o, og Intet er farligere.